

přepravě, a to z toho, že nosiči se pokládají za zaměstnance železnice podle čl. 101. žel. př. ř., jest zřejmé, že na tom nezáleží, zda železnice dává vykonávati tuto službu svými vlastními zaměstnanci či zaměstnanci podniku, jemuž smlouvou přenechala výkon služby nosičů na nádraží a jenž nosiče na nádraží správě dráhy dohodil, an vnitřní poměr mezi železnicí a podnikatelem nepřichází v úvahu pro posouzení otázky ručení vůči obecenstvu. Podle jasného znění zákona jest považovati každého nádražního nosiče, kterého železnice užije ku provedení přepravy, ve výkonu této služby za ustanoveného železnicí, nosič se tedy pokládá za zaměstnance železnice, a tato za něho ve výkonu této služby podle uvedeného zákonného ustanovení ručí. Pokládá-li se tedy podle žel. přepr. ř. nádražní nosič za zaměstnance dráhy, nelze ho pokládati za zaměstnance žalované firmy, za kterého by tato podle smlouvy nebo občanského zákona ručila.

Čís. 14439.

Zvýšení odměny advokáta podle § 7 vlád. nař. čís. 95/23 Sb. z. a n. platí jen co do řízení tam uvedených. Výrazem »v nesporném vůbec« jest rozuměti jen nesporné řízení soudní, nikoliv však úkony řízení mimosoudního.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, Rv III 318/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2135.)

Čís. 14440.

Bylo-li pravoplatným správním aktem vysloveno věcné ručení nemovitosti za příslušnou část dávky z majetku dřívějšího vlastníka nemovitosti, bylo tím zároveň vysloveno, že se toto ručení vztahuje na dobu, kdy zákon o dávce z majetku nabyl účinnosti. Pokud je soud vázán tímto aktem.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, Rv I 1826/33.)

Žalobci domáhají se výmazu exekučního práva zástavního vloženého na návrh berního úřadu v J. ze dne 30. června 1928 jménem čsl. státu za dávku z majetku na nemovitosti, kterou žalobci koupili od žalovaných smlouvou z 20. září 1920, v níž se žalovaní vůči nim zavázali dáti vymazati na svůj náklad dluhy a závady, i kdyby se snad později vyskytly. Nemovitost ta byla žalobci prodána v roce 1924 Václavu Z-ovi. Ni ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalovaní jako prodatelé zavázali se smluvně žalobcům jako kupitelům trhovou smlouvou ze dne 20. září 1920, že, kdyby se později na prodané nemovitosti vyskytli dluhy a závady, které žalobci jako kupci výslovně na sebe nepřevzali, dají žalovaní dluhy ty a závady na svůj náklad z knih pozemkových vymazati. Zákon o dávce z majetku a z přírustku na majetku je z 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. a podle § 62 tohoto zákona požívá dávka zmíněná na nemovitostech částkou poměrně na ně připadající zákonného práva zástavního do výše 30% zjištěné čisté hodnoty

nemovitosti. Je samozřejmé, že strany při sjednání smlouvy trhové měly právě a hlavně na mysli toto věcné ručení prodané nemovitosti za dávku z majetku a že proto výslovně umluvily, že, kdyby v budoucnosti se nepřevzaté dluhy a závady na nemovitosti vyskytly, jsou žalovaní povinni na svůj náklad dluhy a závady ty z knih pozemkových dáti vymazati. Ve skutečnosti závada z titulu věcného ručení nemovitosti za dávku z majetku v době trhové smlouvy již na nemovitosti vážla, a jen zjevnou stala se závada ta teprve jejím knihovním zápisem ze dne 17. července 1928. Jde tudíž o závazek žalovaných prýstící ze smlouvy, čímž pak jest dána aktivní legitimace na straně žalobců a pasivní legitimace na straně žalovaných, a pozbývá významu námitka žalovaných, že nárok žalobců ze správy je promlčen. Okolnost, že žalobci sami nejsou již více knihovními vlastníky dotyčné nemovitosti, je nerozhodna, neboť z obsahu smlouvy se nijak nepodává, že závazek žalovaných byl omezen pouze na dobu, po kterou byli žalobci vlastníky nemovitosti, a že převodem vlastnictví nemovitosti na osobu třetí závazek ten zanikl. Výklad, jaký se snaží odvolatelé dáti trhovému smlouvě, neobstojí a je výklad ten v odporu se zjištěním, že žalobci při prodeji nemovitosti Václavu Z-ovi zavázali se tomuto, když vyšlo najevo, že dávka z majetku a přírůstek na nemovitost tu připadající ještě zaplacená nebyla stejně k depuraci z důvodů, že i oni mají proti žalovaným stejný nárok ze smlouvy. Stejně neobstojí námitka předčasnosti, neboť žalobci nejsou povinni dávku na nemovitost právem zástavním váznoucí sami dříve zaplatiti a pak teprve domáhati se náhrady škody na žalovaných, nýbrž jsou ze smlouvy oprávněni domáhati se na žalovaných splnění smluvního závazku, při čemž jest nerozhodno, že nejsou více vlastníky dotyčné nemovitosti, na které právo zástavní pro závadu již v době smlouvy existující a teprve později knihovním zápisem zjevnou vážne. Platební výkaz berního úřadu v J. nečelí sice proti žalovaným, nýbrž manželům R-ovým, ale jde o věcné ručení nemovitosti za dávku z majetku ve smyslu § 62 zák. čís. 309/20 a žalovaní závazek z tohoto věcného ručení převzali smlouvou ze dne 20. září 1920 na sebe, zavázavše se všeobecně, že dají vymazati veškeré dluhy a závady, které by se snad v budoucnosti jako existující již v době prodeje na nemovitosti vyskytly. Takovým dluhem, resp. závadou je právě dávka z majetku a z přírůstek na majetku, která již v době prodeje po zákonu existovala, a za kterou nemovitost podle zákona věcně ručila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Platební výzva, kterou bylo podle § 62 zákona čís. 309/20 sb. z. a n. uplatněno věcné ručení uvedené nemovitosti za část dlužné dávky předepsané dřívějšímu vlastníku a předchůdci žalovaných Hynku R. nabyta právní moci, když výnosem zemského finančního ředitelství v P. byla zamítnuta stížnost nynějšího vlastníka Václava Z. proti platební výzvě. Bylo proto pravoplatným správním aktem příslušného úřadu vysloveno věcné ručení nemovitosti, které byly předmětem uvedené kupní smlouvy za příslušnou část dávky z majetku dřívějšího vlastníka, čímž bylo zároveň vysloveno, že se toto ručení vztahuje na dobu, kdy zákon nabyt účinnosti (8. května 1920), a kdy žalovaní byli vlastníky nemovitosti.

Tímto pravoplatným správním aktem jest soud vázán, nemůže jej po věcné stránce přezkoumávat, nýbrž musí založiti své rozhodnutí na něm (srov. na př. rozh. 3282, 4938, 5804, 8650, 11656 sb. n. s.). Musí tedy vycházeti z toho, že závada, jejíž výmazu se domáhají žalobci na žalovaných, vázla v době ujednání kupní smlouvy (20. září 1920) na nemovitostech, tvořících předmět smlouvy; tato závada vyskytla se později, totiž tím, že věcné ručení nemovitostí bylo platební výzvou uplatněno. Žalovaní jsou proto podle uvedené smlouvy vůči žalobcům zavázáni k výmazu tohoto břemene. Odvolací soud správně dovodil, že nezáleží na tom, že žalobci nejsou již vlastníky zatížených nemovitostí, ani na tom, že žalobci dávku, o níž jde, nezaplatili. Nejde ani o žalobu ze správy podle § 922 a násl. obč. zák., neboť žalobci neodůvodňují svůj nárok tím, že koupené nemovitosti neměly vlastnosti výslovně vymíněné nebo obyčejně předpokládané, nebo že jich nemůže býti užíváno podle povahy jednání nebo podle učiněné úmluvy. Proto také nelze mluvíti o promlčení žalobního nároku podle § 933 obč. zák.

Čís. 14441.

Odvádění příspěvků podle § 2 (2) zák. čís. 89/20 Sb. z. a n. nezakládá samo o sobě nárok na důchod starobní nebo invalidní.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, Rv I 614/35.)

Výměrem úřadovny A všeobecného pensijního ústavu v P. ze dne 15. března 1934 byla zamítnuta žádost nynějšího žalobce Františka A. o přiznání důchodu ve smyslu předpisů a pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách čís. 26/29 sb. z. a n., ježto nebyla v jeho případě splněna podmínka stanovená v § 16 cit. zák., t. j. že neodbyl čekací dobu 60 příspěvkových měsíců. Proti tomuto výměru nebyl podán opravný prostředek a nabyt tento výměr moci práva. Žalobce v projednávaném sporu tvrdí, že nebyl mu přiznán důchod proto, že žalovaný proti své povinnosti v § 2 odst. 2 starého pensijního zákona (čís. 89/20 sb. z. a n.) neplatil ve prospěch fondu pro podporu potřebných nezaměstnaných příspěvky tam stanovené. Tvrdí dále, že placením těchto příspěvků byl by se splnil předpoklad o předepsané čekací lhůtě a potřebných příspěvkových měsících. Proto se domáhá z důvodu náhrady škody na žalovaném, aby mu nahradil důchod za dobu minulou, který by byl prý dostával, ale který mu zmíněným opomenutím žalovaného ušel. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y :

Nižší soudy sdílejí názor, že nezaplacením oněch příspěvků žalovaný připravil žalobce o důchod, který by mu podle nového zákona pensijního náležel. Tento názor je však mylný. Jak ze srovnání § 2 starého zákona (čís. 89/20) a § 187 nového zákona (čís. 26/29) vychází, nemá placení příspěvků podle § 2 starého zákona jiného účinku, než že se nárok na důchod, který jinak pojištěnci přísluší, zvyšuje, avšak příspěvky ty dotyčný nárok pojištěnce samy o sobě nezakládají. Kdo nemá nárok na starobní nebo invalidní důchod, nemá nárok na zvýšení. Vý-